

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2000/113 Rbs
in de klacht nr. 039.00

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft in 1995 een tijdelijke ligplaatsvergunning voor een woonark verkregen voor de duur van de restauratie van hem toebehorende panden.

Deze vergunning is enkele malen verlengd, voor het laatst op 23 juli 1998 voor de periode van 1 april 1998 tot 1 september 1999. Bij deze verlenging is aan klager bericht dat de woonark op 1 september 1999 zou worden weggesleept indien klager niet zelf tot verwijdering zou zijn overgegaan.

Op 31 augustus 1999 heeft een ambtenaar van de gemeente aan klager aangekondigd dat de woonboot op 1 september zou worden versleept. Klager heeft zich die dag nog per fax tot de gemeente gewend met het verzoek de ligplaatsvergunning te verlengen. De gemeente heeft de woonboot van klager evenwel op 1 september 1999 versleept. Klager heeft zich op 1 september 1999 tot een advocaat gewend en de zaak bij verzekeraar gemeld bij wie hij met ingang van 5 november 1996 een rechtsbijstandverzekering had gesloten. Verzekeraar heeft geweigerd de te maken kosten van rechtsbijstand te vergoeden omdat de zaak te laat bij hem is aangemeld.

Op de rechtsbijstandverzekering van klager is van toepassing het 'Speciaal Reglement Uitgebreide Rechtshulpverzekering particulier (E1)'. Hiervan luidt artikel 31.1, voor zover van belang: 'Zodra verzekerde kennis draagt van een gebeurtenis die voor de maatschappij kan leiden tot een verplichting om rechtshulp te verlenen, is hij verplicht:

- a. zo spoedig mogelijk de gebeurtenis schriftelijk te melden; (...)'.

De klacht

De duur van de laatste verlenging van de ligplaatsvergunning (tot 1 september 1999) was zo gekozen dat naar ieders inschatting de restauratie van de panden

2000/113 Rbs

kon worden afgerond. Ook de gemeente achtte deze planning van de werkzaamheden reëel. Er was toen geen aanleiding om de zaak bij verzekeraar te melden. Na 23 juli 1998 deden zich echter (opnieuw) enkele tegenslagen voor van vooral bouwkundige aard, waardoor de aanvankelijke planning niet langer houdbaar bleek. In die periode is er enkele malen contact geweest tussen klager en de dienst Binnenwaterbeheer van de gemeente. Bij die gelegenheden heeft klager erop gewezen dat de datum van 31 augustus 1999 (waarschijnlijk) niet meer kon worden gehaald.

Klager heeft geen schriftelijke aankondiging van de toepassing van bestuursdwang ontvangen. Op 31 augustus 1999 bleek klager voor het eerst van een concrete dreiging toen hem de versleping van de woonark op de volgende dag mondeling werd aangekondigd. Nog diezelfde dag heeft klager een nieuwe aanvraag tot verlenging van de tijdelijke vergunning ingediend. Namens klager heeft een vertegenwoordiger van de Landelijke Woonboten Organisatie bij de verantwoordelijke wethouder bemiddeld om uitstel te krijgen van de aangekondigde versleping; klager zou nog maar relatief weinig tijd nodig hebben – tot begin december 1999 – om de restauratie af te ronden. De volgende dag meldde zich een grote sleepploeg bij de woonark en is de woonark versleept naar de bewaarhaven van de gemeente. Klager heeft zich op die dag nog tot zijn advocaat gewend. Er zijn voorbereidingen voor een kort geding getroffen. De zaak is bovendien onverwijld bij verzekeraar aangemeld. Door verzekeraar is geweigerd dekking te verlenen voor de kosten van rechtsbijstand, omdat de zaak te laat zou zijn aangemeld, zodat geen recht op uitkering zou bestaan. Klager betwist dat de zaak te laat is aangemeld. Door de weigering schaadt verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf.

Het standpunt van verzekeraar

Begin september 1999 heeft de advocaat van klager bij verzekeraar een verzoek om rechtshulp ingediend, in het bijzonder om vergoeding van de kosten van rechtshulp ter zake van een kort geding tegen de gemeente naar aanleiding van het wegslepen van de woonboot van klager. Verzekeraar heeft geweigerd rechtshulp te verlenen, omdat – kort gezegd – klager het verzoek daartoe te laat heeft ingediend. Op 23 juli 1998 heeft klager voor de laatste keer een tijdelijke ligplaatsvergunning gekregen. De gemeente heeft daarbij nadrukkelijk laten weten dat de vergunning op 31 augustus 1999 afloopt, dat geen verlenging zou worden toegestaan en dat de woonark op 1 september 1999 zal worden weggesleept, wanneer klager niet uiterlijk op 31 augustus 1999 de woonark zelf heeft weggehaald. Tegenslagen in de restauratie zullen geen reden meer zijn voor verlenging. Tevens is klager erop gewezen dat hij binnen zes weken tegen het besluit bezwaar kan maken.

Hoewel het klager in de loop van de periode naar 31 augustus 1999 duidelijk was dat de restauratie op die datum niet zou zijn voltooid, heeft hij nagelaten maatregelen te treffen aangaande het weghalen van de woonark. Klager is er kennelijk vanuit gegaan dat het zo'n vaart niet zou lopen. Toen verzekeraar de eerste melding van klager ontving was de boot al weggesleept. De enige mogelijkheid was een kort geding tegen de gemeente om het wegslepen terug te draaien. Er waren geen andere mogelijkheden van rechtshulp meer, ook al

2000/113 Rbs

vanwege de spoed die moest worden betracht. Voor verzekeraar betekende het verlenen van rechtshulp meteen dat aanzienlijke kosten moesten worden gemaakt, terwijl het bepaald niet ondenkbaar is dat, wanneer klager tijdig een verzoek om rechtshulp had ingediend, er nog andere wegen zouden hebben opengestaan om tot een aanvaardbare oplossing te komen. Verzekeraar is dan ook van mening dat zijn belangen zijn geschaad en dat er voor de kosten van het kort geding geen dekking bestaat. Verzekeraar wijst er overigens op dat de gevraagde voorziening door de president van de rechtbank bij vonnis van 30 september 1999 is geweigerd.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager nog aangevoerd dat hij zijn zaak niet eerder bij verzekeraar heeft aangemeld, omdat hij in de (wellicht naïeve) veronderstelling verkeerde dat de gemeente nog tijdig tevoren schriftelijk zou aankondigen dat daadwerkelijk tot uitoefening van bestuursdwang zou worden overgegaan. Daartoe was alle reden, gelet op de aanzegging van bestuursdwang al één jaar daarvóór en gelet op de voorgeschiedenis waarin telkens met een nieuwe verlenging werd ingestemd. Klager had weinig reden te veronderstellen dat de gemeente voor de door hem gewenste laatste verlenging voor een relatief korte duur geen toestemming meer zou verlenen.

Zodra de gemeente tot uitoefening van bestuursdwang wilde overgaan heeft klager onmiddellijk al het nodige gedaan en de zaak bij verzekeraar aangemeld. Daarmee is hij gebleven binnen hetgeen onder omstandigheden van hem als verzekerde mocht worden verwacht. Voorts acht klager, gelet op de houding die de gemeente heeft aangenomen, het niet erg waarschijnlijk dat verzekeraar bij een eerdere aanmelding met de gemeente tot een minnelijke oplossing had kunnen komen en daarmee kosten van rechtshulp had kunnen besparen. Tegen de beslissing van de president van de rechtbank is hoger beroep ingesteld. Inmiddels kan worden aangetoond dat de gerestaureerde panden eind november 1999 zijn opgeleverd. Dit maakt het niet zeker dat het gerechtshof de beslissing van de president van de rechtbank in stand zal laten.

Het oordeel van de Raad

1. Uit de aan de Raad overgelegde stukken blijkt dat gelijktijdig met de op 23 juli 1998 verstrekte ligplaatsvergunning aan klager een aanschrijving is uitgereikt waarin uitdrukkelijk is bepaald dat geen verlenging meer zal worden verleend en wordt benadrukt dat, indien klager de woonboot niet op 31 augustus 1999 heeft verwijderd, op 1 september 1999 tot versleping zal worden overgegaan. Voorts staat vast dat klager tegen de aldus verstrekte vergunning en aanschrijving geen rechtsmiddelen heeft aangewend en dat de gemeente niet (schriftelijk) heeft gereageerd toen klager informeel liet weten dat de restauratie van de hem toebehorende panden per 1 september 1999 niet zou zijn voltooid.
2. Onder de hiervoor vermelde omstandigheden is verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat klager niet heeft voldaan aan zijn in artikel 31.1 van het Speciaal Reglement Uitgebreide Rechtshulpverzekering particulier (E1) genoemde – hiervoor onder Inleiding geciteerde – verplichting een gebeurtenis die aanleiding kan geven

2000/113 Rbs

tot een verplichting om rechtshulp te verlenen tijdig te melden, doordat klager zich pas tot verzekeraar heeft gewend nadat de woonboot al was weggesleept. Verzekeraar heeft daarbij in redelijkheid kunnen aanvoeren dat het niet ondenkbaar is dat bij een tijdig verzoek om rechtshulp andere wegen dan het voeren van een kort geding tegen de gemeente hadden opengestaan. Door dit standpunt is de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad, zodat de klacht ongegrond is.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 6 november 2000 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)